

Arrest

nr. 82 835 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. I., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

In 2004 huwde u met D. T. (...) (O.V. X). U woonde samen met uw echtgenote en uw zoontje in de stad Grozny.

Van 1996 tot 1999 werkte u voor een overheidsdienst van de onafhankelijke Tsjetsjeense republiek Ichkeria.

Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999 begon u de rebellen te helpen door het leveren van voedsel, medicijnen en andere goederen.

In 2001 werd u gearresteerd door de Federale ordediensten. U werd tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens verboden wapenbezit en bendevorming.

In 2004 kwam u vervroegd vrij nadat uw vader smeergeld had betaald. Na uw vrijlating begon u op vraag van uw vriend 'L. (...)' opnieuw goederen te leveren voor de rebellen.

In de periode tussen 2004 en 2009 werd u zo'n vier à zes keer opgepakt door de ordediensten, telkens voor korte tijd.

In september 2010 werd u thuis gearresteerd door gemaskerde en gewapende mannen. U werd naar een onbekende plaats gebracht. U werd mishandeld en ondervraagd over uw banden met rebellen. Uw ondervragers wilden via u D. U. (...), de leider van het gewapend verzet in de Noordelijke Kaukasus, proberen te vatten. Na enkele weken kon u echter worden vrijgekocht door uw familie. Na uw vrijlating dook u onder bij familie, waar u ook clandestien door een dokter werd verzorgd. Vlak voor uw vertrek verkreeg u een reispaspoort bij de bevoegde instantie in Grozny.

Op 6 oktober 2010, nog tijdens uw opsluiting, was uw vrouw samen uw zoontje uit Tsjetsjenië gevlucht. Uw vrouw reisde via Moskou naar Polen, waar ze asiel vroeg.

Uw vrouw reisde echter meteen door naar België, waar ze op 13 oktober 2010 asiel vroeg.

Begin december 2010 vertrok u zelf ook uit Tsjetsjenië. Via Moskou reisde u naar Polen, waar u ook asiel vroeg. Enkele dagen later vervolgde u uw reis naar België.

Op 22 december vroeg u een eerste keer asiel in België. Op 22 maart 2011 ontvingen jullie een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard. Jullie keerden echter niet terug naar Polen.

Op 15 juli 2011 vroegen jullie een tweede maal asiel in België.

In België werd vastgesteld dat u en uw vrouw HIV-positief zijn. Bij u werd ook hepatitis C vastgesteld.

Uw advocaat diende verschillende malen een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (medische regularisatie).

Na uw aankomst in België had u ook problemen omwille van uw drugsverslaving. U leefde een tijd gescheiden van uw vrouw. Momenteel hebben jullie terug plannen om samen te gaan wonen.

In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u dat u in 1997 per ongeluk een kind hebt doodgereden in Grozny. De familie van het kind zou een bloedwraak tegen u hebben afgekondigd. In Polen was u enkele leden van deze familie tegengekomen, die u ook hadden bedreigd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. I., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden vermoord door de autoriteiten, omdat u gedurende verschillende jaren de rebellen materieel hebt ondersteund.

U vreest dat u ook zult worden vermoord omwille van de bloedwraak die tegen u werd uitgesproken.

In tweede orde meent u dat u omwille van uw ziekte zult worden gevisieerd in Tsjetsjenië.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw veroordeling en opsluiting in 2001.

U verklaarde dat u toen werd gearresteerd en veroordeeld omwille van uw steun aan de rebellen.

Uw opeenvolgende verklaringen op dit punt bleken echter tegenstrijdig.

In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u immers verklaard dat u in 2001 valselijk werd beschuldigd en veroordeeld omwille van diefstal. U

beweerde dat u deze diefstal niet had begaan, maar dat de autoriteiten deze beschuldiging gebruikten als drogreden om u te veroordelen (CGVS vragenlijst, nr. 3.1, 3.2).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen expliciet dat u in 2001 was veroordeeld op basis van de aanklachten van verboden wapenbezit en bendevoering, respectievelijk artikel 222 en artikel 208 van het Russische Strafwetboek (CGVS, p. 7). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, gaf u ook conflicterende redenen op om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

Eenzijds beweerde u dat uw vrouw u had gewaarschuwd om de werkelijke reden van uw veroordeling te verzwijgen (CGVS, p. 19).

Deze uitleg houdt geen steek. U had immers geen reden om deze veroordeling voor het helpen van de rebellen te verzwijgen, gezien u toen toch spontaan vermeldde dat u werd vervolgd omdat u de rebellen had geholpen.

Anderzijds beweerde u dat u verward was tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 20).

Deze uitleg is evenmin afdoende. Er moet immers worden gewezen op het feit dat u tijdens dit interview op twee verschillende momenten vermeldde dat u was veroordeeld op basis van een valse aanklacht van diefstal.

Deze uitspraken kunnen dus bezwaarlijk als een eenmalige vergissing worden gezien.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs voorlegde om uw bewering dat u werd veroordeeld in 2001 te onderbouwen met objectieve elementen.

In dit verband zou u bijvoorbeeld (een kopie van) het betreffende vonnis van de rechtbank, processen-verbaal, attesten van uw hechtenis of vrijlating of andere stukken kunnen voorleggen. Gezien u nog geregeld contact hebt met uw familie in Tsjetsjenië, meent het Commissariaat-generaal dat u ook in de mogelijkheid verkeert om dergelijke stukken te laten opsturen naar België.

Toen u werd gewezen op het belang van deze documenten in het kader van de asielprocedure, verklaarde u dat u dergelijke stukken niet had bewaard omdat dit deed denken aan het verleden (CGVS, p. 8).

Deze uitleg is niet afdoende. In dit geval kan immers van u worden verwacht dat u (via uw familie) inspanningen levert om (kopieën van) deze stukken te bekomen. Uit uw verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat u dergelijke inspanningen zou hebben geleverd.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u herhaaldelijk werd gearresteerd door de ordediensten.

Uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw bleken op dit punt immers flagrant tegenstrijdig.

Zo zei u dat u in deze periode van 2004 tot 2009 meerdere malen – ongeveer vier à zes keer – werd gearresteerd en vastgehouden (CGVS vragenlijst, 2 nr. 3.1; CGVS, p. 16).

Uw vrouw bleek echter helemaal geen weet te hebben van al deze arrestaties. Aanvankelijk vertelde uw vrouw dat u, behalve uw gevangenisstraf voor jullie huwelijk en uw arrestatie in 2010, naar haar weten nooit was gearresteerd (CGVS vrouw I, p. 6). Even later vertelde uw vrouw dat ze zich wel herinnerde dat u ooit één keer werd meegenomen voor verhoor naar aanleiding van de moord op jullie buurman, die bij de ordediensten werkte (CGVS vrouw I, p. 6).

Toen u werd geconfronteerd met jullie erg uiteenlopende verklaringen over uw arrestaties, antwoordde u dat uw vrouw niet op de hoogte was van het feit dat u zo vaak werd gearresteerd omdat u haar niet inlichtte over dergelijke zaken (CGVS, p. 20).

Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet afdoende is.

Indien u werkelijk zo vaak werd gearresteerd, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw hiervan op de hoogte is.

Daarenboven bleken ook uw eigen opeenvolgende verklaringen over deze arrestaties tegenstrijdig. Zo verklaarde u in de CGVS-vragenlijst dat deze arrestaties telkens ongeveer 24 uur duurden (CGVS vragenlijst, nr. 3.1).

Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat deze arrestaties telkens ongeveer twee à drie dagen hadden geduurd (CGVS, p. 16).

Deze verschillende tegenstrijdigheden doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten derde bleken uw verklaringen over uw samenwerking met de rebellen niet geloofwaardig.

U vertelde dat u in 2004, enkele maanden na uw vrijlating uit de gevangenis, opnieuw voor de rebellen begon te werken omdat uw vriend, een zekere 'L. (...)', dit aan u had gevraagd (CGVS, p. 14-15).

Het is echter zeer opmerkelijk dat u de naam uw vriend niet bleek te kennen. U vertelde immers dat 'L. (...)' slechts zijn bijnaam was. Toen u daarop werd gevraagd wat de echte naam van deze persoon was,

bleek u hierop geen antwoord te kunnen geven. U twijfelde of zijn voornaam 'Rm. (...)' dan wel 'Rn. (...)' was en u bleek zijn familienaam al helemaal niet te kennen (CGVS, p. 15, 19).

Dergelijke onwetendheid is niet aanvaardbaar.

U vertelde immers dat u een zeer nauwe band met deze persoon onderhield: jullie groeiden samen op en u zou hem zelfs als een broer hebben beschouwd. Deze persoon, die u in 2004 zou gevraagd hebben om opnieuw voor de rebellen te werken, zou u in 2010 dan hebben verraden aan de autoriteiten.

Het feit dat u noch zijn voornaam, noch zijn familienaam bleek te kennen, is bijgevolg absoluut niet geloofwaardig.

Daarenboven bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over hoe u zou hebben vernomen dat deze 'L. (...)' u had verraden.

U zei dat u na uw vrijlating via uw broer had vernomen dat L. (...) samenwerkte met de autoriteiten (CGVS, p. 19).

Uw vrouw vertelde echter dat uw ondervragers u dit tijdens uw gevangenschap zouden hebben verteld (CGVS vrouw I, p. 21, 23). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw vrouw dit onmogelijk kon weten en dat zij dit slechts had verondersteld (CGVS, p. 20).

Deze uitleg is echter niet afdoende, gezien uw vrouw beweerde dat zij deze informatie via u had verkregen.

Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u ná uw arrestatie en vrijlating in 2010 nog een internationaal paspoort heb verkregen van de autoriteiten.

U zei dat u smeergeld moest betalen om uw paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar u ging dit document wel persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny. U kende hierbij geen problemen (CGVS, p. 10-11).

Dit is niet geloofwaardig. Dit gedrag valt immers in geen geval te rijmen met uw bewering dat u na uw vrijlating moest onderduiken bij familie in de bergen en dat u zelfs clandestien moest worden verzorgd door een dokter omdat het een te groot risico zou zijn geweest om naar het ziekenhuis te gaan (CGVS, p. 18-19). Indien u in de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Tsjetsjenië werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven, is het niet geloofwaardig dat u uit eigen beweging naar de autoriteiten zou zijn gestapt om een reispaspoort te regelen, met het risico dat u opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten.

Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan bewering dat u in Tsjetsjenië zou moeten vrezen voor uw leven omwille van een bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken.

U vertelde dat u in 1997 per ongeluk een kind had doodgereden en dat de familie van dit kind u daarom viseerde.

Er kon echter worden vastgesteld dat uw verklaringen over dit kind incoherent en tegenstrijdig bleken. Zo vermeldde u in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat dit kind 'Il. (...)' heette en ongeveer 9 of 11 jaar oud zou zijn geweest (CGVS vragenlijst, nr. 3.8).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u aanvankelijk dat het kind 'R. (...)' zou heten. Even later heette het kind echter 'Is. (...)'. U zei ook dat het kind 11 of 12 jaar oud was. Wat betreft de familienaam van dit kind, noemde u achtereenvolgens de namen 'Z. (...)', 'Iz. (...)' en 'K. (...)'. Toen u met deze verschillende contradicties werd geconfronteerd, zei u dat u zich kon vergissen omdat deze namen toch op elkaar lijken (CGVS, p. 20-21).

Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan overtuigen.

Daarenboven bleken uw verklaringen ook niet in overstemming met de verklaringen van uw vrouw, die vertelde het kind 'I. D. (...)' zou heten en 7, 8 of 9 jaar oud zou zijn geweest (CGVS vrouw I, p. 10; CGVS vrouw II, p. 5). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw vrouw in principe niets weet omdat dergelijke dingen niet aan vrouwen worden verteld (CGVS, p. 21).

Deze uitleg kan evenmin overtuigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw verhaal over de bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken. Indien u werkelijk verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van een kind in 1997 en indien de familie van het kind nadien zou hebben gezworen om zich tegen u en uw eigen zoon te wreken, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u toch enkele elementaire zaken over het overleden kind zou kunnen vertellen, zoals zijn voornaam, familienaam en leeftijd.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u, nadat deze bloedwraak in 1997 zou zijn uitgesproken, nog meer dan 12 jaar in Tsjetsjenië bleef wonen.

Indien u omwille van een bloedwraak zou moeten vrezen voor uw eigen leven en dat van uw zoon, is het absoluut niet geloofwaardig dat u nog zo lang in Tsjetsjenië zou zijn gebleven.

Ten zesde meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat u of uw vrouw omwille van jullie HIV-besmetting in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen.

Uw uitspraak dat er in Tsjetsjenië gevallen zijn waarbij mensen omwille van hun HIV-besmetting samen met hun hele gezin werden vermoord door hun huis in brand te steken, is een blote bewering die elke objectieve grondslag mist (CGVS, p. 12).

Het is wel mogelijk dat HIV-patiënten in Tsjetsjenië te maken krijgen met maatschappelijke stigmatisering. Een maatschappelijk stigma op zich, zonder dat er sprake is van een aantoonbare ernstige schending van de mensenrechten, kan echter niet gezien worden als vervolging of als ernstige schade.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt overigens dat de Tsjetsjeense autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek en dat er door de overheid wordt geïnvesteerd in HIV-preventie en in de medische opvang van HIV-patiënten (cf. informatie in bijlage).

Tenslotte, en ter bevestiging dat er in uw hoofde geen gegronde vervolgingsvrees omwille van uw ziekte kan worden vastgesteld, dient het opvallend te worden genoemd dat u in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal er wel melding van heeft gemaakt dat u een HIV-besmetting en hepathitis C heeft, maar op geen enkele manier heeft aangegeven dat u ook enige vervolgingsvrees zou koesteren omwille van uw ziekte.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat voor zover u meent dat u voor uw ziekte geen adequate medische behandeling kan krijgen in uw herkomstland, u zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegde, kunnen geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De kopiëren van de Russische paspoorten van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon, jullie huwelijksakte, jullie werkboekjes, het diploma van uw vrouw en het rijbewijs van uw vrouw, bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het medisch attest van uw vrouw bevat, volgens haar verklaringen, enkel medische gegevens over haar (vroegere) zwangerschap (CGVS vrouw II, p. 3).

Tenslotte legde u een medisch attest voor waarmee u wilt aantonen dat u geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 2).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal maakte u ook enkele keren melding van geheugenproblemen om de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas te verschonen.

Uit dit attest kan echter niet worden afgeleid dat u effectief geheugenproblemen zou kennen. Dit attest vermeldt louter een lijst van medicijnen, die u volgens uw verklaringen moet innemen omwille van uw HIV-besmetting. Op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat dit attest geen afdoende bewijs vormt voor uw bewering dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen. U antwoordde dat u via uw arts of psycholoog dergelijk attest zou kunnen verkrijgen (CGVS, p. 20). Uw advocaat, die het gehoor bijwoonde, nam hiervan ook akte (cf. gehoorverslag advocaat in administratief dossier).

Hoewel u dus expliciet werd gewezen op het belang van een attest dat zou kunnen aantonen dat u effectief geheugenproblemen zou hebben, moet het Commissariaat-generaal vier weken na het gehoor vaststellen dat u hebt nagelaten om dergelijk document voor te leggen.

In elk geval moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat het door u voorgelegde attest géén melding maakt van eventuele geheugenproblemen, laat staan dat het zou wijzen op geheugenproblemen die dusdanig van aard en ernst zouden zijn dat deze een verklaring zouden kunnen vormen voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden.

Daartegenover staat dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De vaststellingen betroffen immers de officiële grond voor uw veroordeling tot een gevangenisstraf; het feit of er meerdere of geen arrestaties waren in de periode 2004-2009; ernstige onwetendheden over de identiteit van een beweerd persoonlijke vriend; en ernstige onwetendheden over de identiteit van het verkeersslachtoffer waarvoor u zelf verantwoordelijk zou zijn geweest.

Daarenboven bleek uw gedrag niet in overeenstemming met uw beweerd vrees voor vervolging en kon worden vastgesteld dat u geen afdoende uitleg kon geven voor de afwezigheid van relevante bewijsstukken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, D. T. (...) (O.V. 6.704.324), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, D. T., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In 2004 huwde u met M. I. (...) (O.V. 6.704.324).

U woonde samen met uw echtgenoot en uw zoontje in de stad Grozny.

Voor jullie huwelijk in 2004 had uw echtgenoot reeds enkele jaren in de gevangenis gezeten omdat hij materiële hulp had geboden aan rebellen. Na zijn vrijlating begon uw man opnieuw de rebellen te helpen. Er kwamen ook af en toe vrienden en kennissen van uw man overnachten. In september 2010 vielen er op een nacht gewapende en gemaskerde mannen binnen in jullie huis. Uw man werd meegenomen. Enkele dagen later werd er in uw afwezigheid nog een inval gedaan in uw huis.

Op 6 oktober 2010, terwijl uw man nog steeds vermist was, vertrok u op aanraden van uw familie samen uw zoontje uit Tsjetsjenië. U reisde via Moskou naar Polen, waar u asiel vroeg.

U reisde echter meteen door naar België, waar u op 13 oktober 2010 asiel vroeg.

Enige tijd na uw vertrek kon uw man worden vrijgekocht door zijn familie, waarna hij onderdook. Begin december 2010 vertrok uw man ook uit Tsjetsjenië. Via Moskou reisde hij naar Polen, waar hij ook asiel vroeg. Enkele dagen later vervolgde hij zijn reis naar België. Op 22 december vroeg hij een eerste keer asiel in België. Op 22 maart 2011 ontvingen jullie een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard. Jullie keerden echter niet terug naar Polen.

Op 15 juli 2011 vroegen jullie een tweede maal asiel in België.

In België werd vastgesteld dat u en uw man HIV-positief zijn.

Uw advocaat diende verschillende malen een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (medische regularisatie). Na zijn aankomst in België had uw man ook problemen omwille van zijn drugsverslaving. Jullie leefden een tijd gescheiden. Momenteel hebben jullie terug plannen om samen te gaan wonen.

In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u dat uw in 1997 per ongeluk een kind had doodgereden in Grozny. De familie van het kind zou een bloedwraak tegen uw man hebben afgekondigd. In Polen was uw enkele leden van deze familie tegengekomen, die hem ook hadden bedreigd.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, D. T., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, M. I. (...) (O.V. 6.704.324). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden vermoord door de autoriteiten, omdat u gedurende verschillende jaren de rebellen materieel hebt ondersteund. U vreest dat u ook zult worden vermoord omwille van de bloedwraak die tegen u werd uitgesproken. In tweede orde meent u dat u omwille van uw ziekte zult worden geïsoleerd in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw veroordeling en opsluiting in 2001. U verklaarde dat u toen werd gearresteerd en veroordeeld omwille van uw steun aan de rebellen. Uw opeenvolgende verklaringen op dit punt bleken echter tegenstrijdig. In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u immers verklaard dat u in 2001 valselijk werd beschuldigd en veroordeeld omwille van diefstal. U beweerde dat u deze diefstal niet had begaan, maar dat de autoriteiten deze beschuldiging gebruikten als drogreden om u te veroordelen (CGVS vragenlijst, nr. 3.1, 3.2). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen expliciet dat u in 2001 was veroordeeld op basis van de aanklachten van verboden wapenbezit en bendevorming, respectievelijk artikel 222 en artikel 208 van het Russische Strafwetboek (CGVS, p. 7). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, gaf u ook conflicterende redenen op om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Enerzijds beweerde u dat uw vrouw u had gewaarschuwd om de werkelijke reden van uw veroordeling te verzwijgen (CGVS, p. 19). Deze uitleg houdt geen steek. U had immers geen reden om deze veroordeling voor het helpen van de rebellen te verzwijgen, gezien u toen toch spontaan vermeldde dat u werd vervolgd omdat u de rebellen had geholpen. Anderzijds beweerde u dat u verward was tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 20). Deze uitleg is evenmin afdoende. Er moet immers worden gewezen op het feit dat u tijdens dit interview op twee verschillende momenten vermeldde dat u was veroordeeld op basis van een valse aanklacht van diefstal. Deze uitspraken kunnen dus bezwaarlijk als een eenmalige vergissing worden gezien. Aansluitend moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs voorlegde om uw bewering dat u werd veroordeeld in 2001 te onderbouwen met objectieve elementen. In dit verband zou u bijvoorbeeld (een kopie van) het betreffende vonnis van de rechtbank, processen-verbaal, attesten van uw hechtenis of vrijlating of andere stukken kunnen voorleggen. Gezien u nog geregeld contact hebt met uw familie in Tsjetsjenië, meent het Commissariaat-generaal dat u ook in de mogelijkheid verkeert om dergelijke stukken te laten opsturen naar België. Toen u werd gewezen op het belang van deze documenten in het kader van de asielprocedure, verklaarde u dat u dergelijke stukken niet had bewaard omdat dit deed denken aan het verleden (CGVS, p. 8). Deze uitleg is niet afdoende. In dit geval kan immers van u worden verwacht dat u (via uw familie) inspanningen levert om (kopieën van) deze stukken te bekomen. Uit uw verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat u dergelijke inspanningen zou hebben geleverd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u herhaaldelijk werd gearresteerd door de ordediensten. Uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw bleken op dit punt immers flagrant tegenstrijdig. Zo zei u dat u in deze periode van 2004 tot 2009 meerdere malen – ongeveer vier à zes keer – werd gearresteerd en vastgehouden (CGVS vragenlijst, 2 nr. 3.1; CGVS, p. 16). Uw vrouw bleek echter helemaal geen weet te hebben van al deze arrestaties. Aanvankelijk vertelde uw vrouw dat u, behalve uw gevangenisstraf voor jullie huwelijk en uw arrestatie in 2010, naar haar weten nooit was gearresteerd (CGVS vrouw I, p. 6). Even later vertelde uw vrouw dat ze zich wel herinnerde dat u ooit één keer werd meegenomen voor verhoor naar aanleiding van de moord op jullie buurman, die bij de ordediensten werkte (CGVS vrouw I, p. 6). Toen u werd geconfronteerd met jullie erg uiteenlopende verklaringen over uw arrestaties, antwoordde u dat uw

vrouw niet op de hoogte was van het feit dat u zo vaak werd gearresteerd omdat u haar niet inlichtte over dergelijke zaken (CGVS, p. 20). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet afdoende is. Indien u werkelijk zo vaak werd gearresteerd, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw hiervan op de hoogte is. Daarenboven bleken ook uw eigen opeenvolgende verklaringen over deze arrestaties tegenstrijdig. Zo verklaarde u in de CGVS-vragenlijst dat deze arrestaties telkens ongeveer 24 uur duurden (CGVS vragenlijst, nr. 3.1). Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat deze arrestaties telkens ongeveer twee à drie dagen hadden geduurd (CGVS, p. 16). Deze verschillende tegenstrijdigheden doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde bleken uw verklaringen over uw samenwerking met de rebellen niet geloofwaardig. U vertelde dat u in 2004, enkele maanden na uw vrijlating uit de gevangenis, opnieuw voor de rebellen begon te werken omdat uw vriend, een zekere 'L. (...)', dit aan u had gevraagd (CGVS, p. 14-15). Het is echter zeer opmerkelijk dat u de naam uw vriend niet bleek te kennen. U vertelde immers dat 'L. (...)' slechts zijn bijnaam was. Toen u daarop werd gevraagd wat de echte naam van deze persoon was, bleek u hierop geen antwoord te kunnen geven. U twijfelde of zijn voornaam 'Rm. (...)' dan wel 'R. N. (...)' was en u bleek zijn familienaam al helemaal niet te kennen (CGVS, p. 15, 19). Dergelijke onwetendheid is niet aanvaardbaar. U vertelde immers dat u een zeer nauwe band met deze persoon onderhield: jullie groeiden samen op en u zou hem zelfs als een broer hebben beschouwd. Deze persoon, die u in 2004 zou gevraagd hebben om opnieuw voor de rebellen te werken, zou u in 2010 dan hebben verraden aan de autoriteiten. Het feit dat u noch zijn voornaam, noch zijn familienaam bleek te kennen, is bijgevolg absoluut niet geloofwaardig. Daarenboven bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over hoe u zou hebben vernomen dat deze 'L. (...)' u had verraden. U zei dat u na uw vrijlating via uw broer had vernomen dat L. (...) samenwerkte met de autoriteiten (CGVS, p. 19). Uw vrouw vertelde echter dat uw ondervragers u dit tijdens uw gevangenschap zouden hebben verteld (CGVS vrouw I, p. 21, 23). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw vrouw dit onmogelijk kon weten en dat zij dit slechts had verondersteld (CGVS, p. 20). Deze uitleg is echter niet afdoende, gezien uw vrouw beweerde dat zij deze informatie via u had verkregen.

Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u ná uw arrestatie en vrijlating in 2010 nog een internationaal paspoort heb verkregen van de autoriteiten. U zei dat u smeergeld moest betalen om uw paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar u ging dit document wel persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny. U kende hierbij geen problemen (CGVS, p. 10-11). Dit is niet geloofwaardig. Dit gedrag valt immers in geen geval te rijmen met uw bewering dat u na uw vrijlating moest onderduiken bij familie in de bergen en dat u zelfs clandestien moest worden verzorgd door een dokter omdat het een te groot risico zou zijn geweest om naar het ziekenhuis te gaan (CGVS, p. 18-19). Indien u in de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Tsjetsjenië werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven, is het niet geloofwaardig dat u uit eigen beweging naar de autoriteiten zou zijn gestapt om een reispaspoort te regelen, met het risico dat u opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten. Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan bewering dat u in Tsjetsjenië zou moeten vrezen voor uw leven omwille van een bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken. U vertelde dat u in 1997 per ongeluk een kind had doodgereden en dat de familie van dit kind u daarom viseerde. Er kon echter worden vastgesteld dat uw verklaringen over dit kind incoherent en tegenstrijdig bleken. Zo vermeldde u in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat dit kind 'Il. (...)' heette en ongeveer 9 of 11 jaar oud zou zijn geweest (CGVS vragenlijst, nr. 3.8). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u aanvankelijk dat het kind 'R. (...)' zou heten. Even later heette het kind echter 'Is. (...)'. U zei ook dat het kind 11 of 12 jaar oud was. Wat betreft de familienaam van dit kind, noemde u achtereenvolgens de namen 'Z. (...)', 'Iz. (...)' en 'K. (...)'. Toen u met deze verschillende contradicties werd geconfronteerd, zei u dat u zich kon vergissen omdat deze namen toch op elkaar lijken (CGVS, p. 20-21). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan overtuigen. Daarenboven bleken uw verklaringen ook niet in overstemming met de verklaringen van uw vrouw, die vertelde het kind 'I. D. (...)' zou heten en 7, 8 of 9 jaar oud zou zijn geweest (CGVS vrouw I, p. 10; CGVS vrouw II, p. 5). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw vrouw in principe niets weet omdat dergelijke dingen niet aan vrouwen worden verteld (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan evenmin overtuigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw verhaal over de bloedwraak die tegen u zou zijn uitgesproken. Indien u werkelijk verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van een kind in 3 1997 en indien de familie van het kind nadien zou hebben gezworen om zich tegen u en uw eigen zoon te wreken, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u toch enkele elementaire zaken over het overleden kind zou kunnen vertellen, zoals zijn voornaam, familienaam en leeftijd. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u, nadat deze bloedwraak in 1997 zou zijn

uitgesproken, nog meer dan 12 jaar in Tsjetsjenië bleef wonen. Indien u omwille van een bloedwraak zou moeten vrezen voor uw eigen leven en dat van uw zoon, is het absoluut niet geloofwaardig dat u nog zo lang in Tsjetsjenië zou zijn gebleven.

Ten zesde meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat u of uw vrouw omwille van jullie HIV-besmetting in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. Uw uitspraak dat er in Tsjetsjenië gevallen zijn waarbij mensen omwille van hun HIV-besmetting samen met hun hele gezin werden vermoord door hun huis in brand te steken, is een blote bewering die elke objectieve grondslag mist (CGVS, p. 12). Het is wel mogelijk dat HIV-patiënten in Tsjetsjenië te maken krijgen met maatschappelijke stigmatisering. Een maatschappelijk stigma op zich, zonder dat er sprake is van een aantoonbare ernstige schending van de mensenrechten, kan echter niet gezien worden als vervolging of als ernstige schade. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt overigens dat de Tsjetsjeense autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek en dat er door de overheid wordt geïnvesteerd in HIV-preventie en in de medische opvang van HIV-patiënten (cf. informatie in bijlage). Tenslotte, en ter bevestiging dat er in uw hoofde geen gegronde vervolgingsvrees omwille van uw ziekte kan worden vastgesteld, dient het opvallend te worden genoemd dat u in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal er wel melding van heeft gemaakt dat u een HIV-besmetting en hepathitis C heeft, maar op geen enkele manier heeft aangegeven dat u ook enige vervolgingsvrees zou koesteren omwille van uw ziekte. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat voor zover u meent dat u voor uw ziekte geen adequate medische behandeling kan krijgen in uw herkomstland, u zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegde, kunnen geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De kopiëren van de Russische paspoorten van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon, jullie huwelijksakte, jullie werkboekjes, het diploma van uw vrouw en het rijbewijs van uw vrouw, bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het medisch attest van uw vrouw bevat, volgens haar verklaringen, enkel medische gegevens over haar (vroegere) zwangerschap (CGVS vrouw II, p. 3).

Tenslotte legde u een medisch attest voor waarmee u wilt aantonen dat u geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 2). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal maakte u ook enkele keren melding van geheugenproblemen om de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas te verschonen. Uit dit attest kan echter niet worden afgeleid dat u effectief geheugenproblemen zou kennen. Dit attest vermeldt louter een lijst van medicijnen, die u volgens uw verklaringen moet innemen omwille van uw HIV-besmetting. Op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat dit attest geen afdoende bewijs vormt voor uw bewering dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen. U antwoordde dat u via uw arts of psycholoog dergelijk attest zou kunnen verkrijgen (CGVS, p. 20). Uw advocaat, die het gehoor bijwoonde, nam hiervan ook akte (cf. gehoorverslag advocaat in administratief dossier). Hoewel u dus expliciet werd gewezen op het belang van een attest dat zou kunnen aantonen dat u effectief geheugenproblemen zou hebben, moet het Commissariaat-generaal vier weken na het gehoor vaststellen dat u hebt nagelaten om dergelijk document voor te leggen. In elk geval moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat het door u voorgelegde attest géén melding maakt van eventuele geheugenproblemen, laat staan dat het zou wijzen op geheugenproblemen die dusdanig van aard en ernst zouden zijn dat deze een verklaring zouden kunnen vormen voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden. Daartegenover staat dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De vaststellingen betreffen immers de officiële grond voor uw veroordeling tot een gevangenisstraf; het feit of er meerdere of geen arrestaties waren in de periode 2004-2009; ernstige onwetendheden over de identiteit van een beweerd persoonlijke vriend; en ernstige onwetendheden over de identiteit van het verkeersslachtoffer waarvoor u zelf verantwoordelijk zou zijn geweest. Daarenboven bleek uw gedrag niet in overeenstemming met uw beweerd vrees voor vervolging en kon worden vastgesteld dat u geen afdoende uitleg kon geven voor de afwezigheid van relevante bewijsstukken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, D. T. (...) (O.V. 6.704.324), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift in een eerste middel (zie p. 4) een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals een schending “*van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Ze gaan in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en passen deze vervolgens toe op hun asielrelaas.

Wat betreft het element “*zich buiten het land van herkomst bevinden*” wijzen verzoekers er op dat ze zich in België bevinden, waar zij hun asielaanvraag hebben ingediend op 15 juli 2011.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, leggen verzoekers uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat “*vrees volstaat*”; de asielzoeker moet volgens hen (zie het verzoekschrift, p. 5) “*niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad*”.

Waar de commissaris-generaal hen enkele tegenstrijdigheden in hun verklaringen ten laste legt, wijzen verzoekers op de ernstige gezondheidsproblemen van verzoeker; ze benadrukken dat hij HIV-positief is en hiervoor vele medicijnen moet nemen en dat hij tevens drugsverslaafde is. Volgens hen heeft dit een “*belangrijke, negatieve, invloed op het geheugen en het concentratievermogen*” van verzoeker, wat niet genegeerd mag worden.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) “*wel degelijk*” veroordeeld en opgesloten werd omwille van de hulp die hij heeft geboden aan de rebellen; ze stellen tevens dat een veroordeling wegens diefstal, aangewend als drogreden om personen die rebellen hebben geholpen op te sluiten, vaak voorkomt in Tsjetsjenië.

Ze leggen vervolgens uit (zie het verzoekschrift, p. 5) “*dat het voor hen niet mogelijk is om bewijsstukken van de veroordeling en opsluiting van verzoeker voor te leggen*”.

Betreffende de arrestaties van verzoeker en de tegenstrijdige verklaringen die verzoekers hierover zouden hebben afgelegd, wijzen ze er op dat verzoeker herhaaldelijk werd gearresteerd en voor korte duur werd vastgehouden; ze stellen dat verzoeker niet over alle arrestaties aan zijn vrouw vertelde “*teneinde haar niet ongerust te maken*”; hierdoor heeft verzoekster “*dan ook alleen kunnen vertellen wat zij weet*”.

Aangaande de onduidelijkheid omtrent de tijdsduur van de arrestaties, stellen ze dat verzoeker steeds voor een duur van 24u werd aangehouden; dat hij op het Commissariaat-generaal zou verteld hebben dat hij telkens voor ongeveer 2 à 3 dagen werd vastgehouden, steunt volgens hen “*op een misverstand, dan wel een vertaalfout*”.

Dat verzoeker de correcte naam van zijn vriend L. niet kent, wijt hij aan het feit dat hij zijn vriend “*altijd al heeft aangesproken als L. (...)*” en “*dat het overeenkomstig de Tsjetsjeense cultuur (is) dat mensen elkaar aanspreken met de roepnaam*” (zie het verzoekschrift, p. 6).

Aangaande het feit dat L. verzoeker heeft verraden, is er volgens hen “*geen tegenstrijdigheid aan de orde*”. Ze leggen uit dat verzoeker aan verzoekster enkel had verteld dat L. hem had verraden en dat verzoekster “*dan zelf de veronderstelling (heeft) gemaakt dat de ondervragers van verzoeker hem dit tijdens zijn gevangenschap hebben verteld*”. Dienaangaande benadrukken verzoekers dat deze

veronderstelling niet overeenkomt met de werkelijkheid en dat verzoeker *“wel degelijk na zijn vrijlating via zijn broer vernomen (heeft) dat L. (...) samenwerkte met de autoriteiten”*.

Op de bevinding van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat verzoeker na zijn arrestatie en vrijlating in 2010 nog een internationaal paspoort heeft gekregen, antwoorden verzoekers dat *“binnen de Russische Federatie de corruptie alom aanwezig is”* en dat verzoeker smeergeld heeft betaald. Ze wijzen tevens op de verklaringen van verzoeker waaruit zou blijken (zie het verzoekschrift, p. 6) *“dat verzoeker beseftte dat hij een risico nam bij het aanvragen en verkrijgen van zijn internationaal paspoort en dat verzoeker aldus niet onbezonnen te werk is gegaan”*.

Wat betreft de vaagheden aangaande het auto-ongeluk met een kind als dodelijk slachtoffer, volharden verzoekers in hun verklaringen. Dat verzoeker de *“precieze personalia”* van het overleden kind niet weet, wijten ze aan de zware impact van het incident op verzoeker, waardoor de correcte persoonsgegevens van het kind hem zijn ontgaan.

Verder wijzen ze er op dat verzoekers getrouwd zijn in 2004, dus na het auto-ongeluk, waardoor verzoekster niet op de hoogte is van alle omstandigheden ervan. Ze voegen hier nog aan toe dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“des te ouder de zoon van verzoeker wordt, des te meer dat zij vrezen voor de uitvoering van de bloedwraak”*.

Omtrent de medische problemen, herhalen verzoekers dat ze vrezen gedood te worden omwille van hun ziekte; ze stellen dat ze minstens gestigmatiseerd zullen worden en maatschappelijk zullen worden uitgesloten.

Aangaande het element *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer. Ze herhalen dat ze van Tsjetsjeense origine zijn en hernemen kort hun asielrelaas en argumenten.

Wat betreft het element *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren”*, roepen verzoekers rechtsleer in en besluiten ze dat ze de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen invoeren omdat verzoeker gezocht wordt door de overheidsdiensten.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), evenals een schending *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekers doen een theoretische weergave van de subsidiaire beschermingsstatus en stellen dat dit ruim geïnterpreteerd moet worden.

Ze citeren rapporten van “US Department of State” van 11 maart 2010 en “Human Rights Watch” van 2011 waaruit zou blijken dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is; ze vestigen de aandacht op de vele mensenrechtenschendingen en achten het *“heel waarschijnlijk dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een mensenwaardige situatie zullen terecht komen”* bij terugkeer naar hun land van herkomst (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekers besluiten dat de ernstige situatie in Tsjetsjenië niet aan de kant kan geschoven worden.

In hoofdorde vragen verzoekers de bestreden beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, D. T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M. I., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, zoals door verzoekers ingeroepen in het tweede middel, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Aangaande de lastens verzoeker weerhouden ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn veroordeling en opsluiting in 2001, wijzen verzoekers vooreerst op de ernstige gezondheidsproblemen van verzoeker; ze benadrukken dat hij HIV-positief is en hiervoor vele medicijnen moet nemen en dat hij tevens drugsverslaafde is; volgens hen heeft dit een *“belangrijke, negatieve, invloed op het geheugen en het concentratievermogen”* van verzoeker, wat niet genegeerd mag worden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen het volgende motiveren daaromtrent:

“Tenslotte legde u een medisch attest voor waarmee u wilt aantonen dat u geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 2).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal maakte u ook enkele keren melding van geheugenproblemen om de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas te verschonen.

Uit dit attest kan echter niet worden afgeleid dat u effectief geheugenproblemen zou kennen. Dit attest vermeldt louter een lijst van medicijnen, die u volgens uw verklaringen moet innemen omwille van uw HIV-besmetting. Op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat dit attest geen afdoende bewijs vormt voor uw bewering dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen. U antwoordde dat u via uw arts of psycholoog dergelijk attest

zou kunnen verkrijgen (CGVS, p. 20). Uw advocaat, die het gehoor bijwoonde, nam hiervan ook akte (cf. gehoorverslag advocaat in administratief dossier).

Hoewel u dus expliciet werd gewezen op het belang van een attest dat zou kunnen aantonen dat u effectief geheugenproblemen zou hebben, moet het Commissariaat-generaal vier weken na het gehoor vaststellen dat u hebt nagelaten om dergelijk document voor te leggen.

In elk geval moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat het door u voorgelegde attest géén melding maakt van eventuele geheugenproblemen, laat staan dat het zou wijzen op geheugenproblemen die dusdanig van aard en ernst zouden zijn dat deze een verklaring zouden kunnen vormen voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden.

Daartegenover staat dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De vaststellingen betroffen immers de officiële grond voor uw veroordeling tot een gevangenisstraf; het feit of er meerdere of geen arrestaties waren in de periode 2004-2009; ernstige onwetendheden over de identiteit van een beweerde persoonlijke vriend; en ernstige onwetendheden over de identiteit van het verkeersslachtoffer waarvoor u zelf verantwoordelijk zou zijn geweest. Daarenboven bleek uw gedrag niet in overeenstemming met uw beweerde vrees voor vervolging en kon worden vastgesteld dat u geen afdoende uitleg kon geven voor de afwezigheid van relevante bewijsstukken.”

De blote beweringen van verzoekers doen geen afbreuk aan bovenstaande omstandige motivering.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat niet wordt aangetoond dat verzoekers gezondheidsproblemen een “*belangrijke, negatieve, invloed (heeft) op het geheugen en het concentratievermogen*” van verzoeker, gezien het voorgelegde medisch attest slechts een lijst van medicijnen bevat en verzoeker verder heeft nagelaten een bewijs voor zijn geheugenproblemen te bekomen via zijn arts of psycholoog, terwijl hij nochtans verklaarde dit via hen te kunnen verkrijgen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht kunnen vaststellen dat verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig bleken.

In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal had verzoeker namelijk verklaard dat hij in 2001 valselijk werd beschuldigd en veroordeeld omwille van diefstal; hij beweerde dat hij deze diefstal niet had begaan, maar dat de autoriteiten deze beschuldiging gebruikten als drogreden om hem te veroordelen.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde verzoeker echter dat hij in 2001 was veroordeeld op basis van de aanklachten van verboden wapenbezit en bendevoering, respectievelijk bestraft door artikel 222 en artikel 208 van het Russische Strafwetboek.

De enkele stelling van verzoekers in hun verzoekschrift dat veroordelingen wegens diefstal, aangewend als drogreden om personen die rebellen hebben geholpen op te sluiten, vaak voorkomen in Tsjetsjenië, doet geen afbreuk aan deze incoherentie.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers geen begin van bewijs voorlegden om zijn bewering dat hij werd veroordeeld in 2001 te onderbouwen; in dit verband zouden verzoekers bijvoorbeeld (een kopie van) het betreffende vonnis van de rechtbank, processen-verbaal, attesten van verzoekers hechtenis of vrijlating of andere stukken kunnen voorleggen, temeer gezien verzoeker nog geregeld contact heeft met zijn familie in Tsjetsjenië.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen “*dat het voor hen niet mogelijk is om bewijsstukken van de veroordeling en opsluiting van verzoeker voor te leggen*”, bevestigen verzoekers slechts de afwezigheid van bewijs.

De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en het gebrek aan bewijs keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn veroordeling en opsluiting in 2001.

De commissaris-generaal hechte tevens geen geloof aan de bewering dat verzoeker herhaaldelijk werd gearresteerd door de ordediensten. Verzoekers verklaringen en de verklaringen van verzoekster bleken op dit punt immers tegenstrijdig; zo zei verzoeker dat hij in deze periode van 2004 tot 2009 meerdere malen –ongeveer vier à zes keer– werd gearresteerd en vastgehouden, terwijl zijn vrouw helemaal geen weet bleek te hebben van al deze arrestaties; aanvankelijk vertelde ze dat verzoeker, behalve zijn gevangenisstraf vóór hun huwelijk en zijn arrestatie in 2010, naar haar weten nooit was gearresteerd; even later vertelde verzoekster dat zij zich wel herinnerde dat verzoeker ooit één keer werd meegenomen voor verhoor naar aanleiding van de moord op hun buurman die bij de ordediensten werkte.

Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen over deze arrestaties tegenstrijdig waren; zo verklaarde verzoeker in de vragenlijst dat deze arrestaties telkens ongeveer 24 uur duurden, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij dat deze arrestaties telkens ongeveer twee à drie dagen hadden geduurd.

In hun verzoekschrift leggen verzoekers uit dat verzoeker herhaaldelijk werd gearresteerd en voor korte tijd werd vastgehouden en dat hij niet alle arrestaties aan zijn echtgenote vertelde *“teneinde haar niet ongerust te maken”* waardoor zij *“dan ook alleen kunnen vertellen wat zij weet”*.

De Raad antwoordt dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS, nr. 156.221 van 10 maart 2006; RvS, nr. 153.278 van 4 januari 2006); het komt bijgevolg aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven.

Aangaande de onduidelijkheid omtrent de tijdsduur van de arrestaties, verklaren ze in hun verzoekschrift dat verzoeker steeds voor een duur van 24 uur werd aangehouden. Dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verteld heeft dat hij telkens voor ongeveer 2 à 3 dagen werd vastgehouden steunt volgens hun verzoekschrift *“op een misverstand, dan wel op een vertaalfout”*.

De Raad meent dat het niet ernstig is van verzoeker om na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden of dat er een misverstand was. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, niet of foutief in het verhoorverslag zijn opgenomen. De Raad benadrukt dat het louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de motivering te weerleggen.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat de bewering van verzoekers dat verzoeker herhaaldelijk werd gearresteerd door de ordediensten ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal achtte de verklaringen over verzoekers samenwerking met de rebellen ook niet geloofwaardig. Verzoeker vertelde dat hij in 2004, enkele maanden na zijn vrijlating uit de gevangenis, opnieuw voor de rebellen begon te werken omdat zijn vriend, een zekere 'L. (...)', dit aan hem had gevraagd; verzoeker wist echter niet wat de echte naam van deze persoon was; hij twijfelde of zijn voornaam 'Rm. (...)' dan wel 'Rn. (...)' was en hij bleek zijn familienaam al helemaal niet te kennen. Daarenboven stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegden over de manier waarop verzoeker zou hebben vernomen dat deze 'L. (...)' hem had verraden; verzoeker zei dat hij na zijn vrijlating via zijn broer had vernomen dat L. samenwerkte met de autoriteiten, terwijl zijn vrouw vertelde dat verzoekers ondervragers hem dit tijdens zijn gevangenschap zouden hebben verteld.

Dat verzoeker de correcte naam van zijn vriend L. niet kent, wijt het verzoekschrift aan het feit dat hij zijn vriend *“altijd al heeft aangesproken als L. (...)”* en *“dat het overeenkomstig de Tsjetsjeense cultuur (is) dat mensen elkaar aanspreken met de roepnaam”*.

Deze blote beweringen doen evenwel geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die een dergelijke onwetendheid onaannemelijk acht. Verzoeker vertelde immers dat hij een zeer nauwe band met deze persoon onderhield, dat ze samen opgroeiden en dat verzoeker hem zelfs als een broer zou hebben beschouwd; deze persoon, die verzoeker in 2004 zou gevraagd hebben om opnieuw voor de rebellen te werken, zou hem in 2010 dan hebben verraden aan de autoriteiten. Het feit dat verzoeker noch de voornaam van L., noch diens familienaam bleek te kennen, is dan ook niet geloofwaardig.

Aangaande het feit dat L. verzoeker heeft verraden, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat er volgens hen *“geen tegenstrijdigheid aan de orde”* is; zij leggen uit dat verzoeker aan verzoekster enkel had verteld dat L. hem had verraden en dat verzoekster *“dan zelf de veronderstelling (heeft) gemaakt dat de ondervragers van verzoeker hem dit tijdens zijn gevangenschap hebben verteld”* en benadrukken dat verzoeker *“wel degelijk na zijn vrijlating via zijn broer vernomen (heeft) dat L. (...) samenwerkte met de autoriteiten”*.

De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag echter blijkt dat verzoekster van verzoeker te weten kwam dat L. hem verraden had en dat verzoeker hierdoor werd opgepakt; toen haar gevraagd werd hoe verzoeker wist dat L. onder druk zijn naam verklapte, antwoordde verzoekster: *“Tijdens zijn ondervraging kreeg hij dit te horen”* (zie het gehoorverslag T. D. (...) van 10 oktober 2011, p. 21, 23).

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster geen melding maakte van het feit dat zij dit slechts vermoedde of dat ze *“zelf de veronderstelling (heeft) gemaakt”*. Bovendien mag worden verwacht dat – indien haar echtgenoot haar dit inderdaad niet zou hebben verteld – verzoekster zou informeren op welke wijze verzoeker dit gewichtig feit zou vernomen hebben.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen over zijn samenwerking met de rebellen.

Vervolgens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker ná zijn arrestatie en vrijlating in 2010 nog een internationaal paspoort heeft verkregen van de autoriteiten; verzoeker zei dat hij smeergeld moest betalen om het paspoort sneller dan voorzien te krijgen, maar hij ging dit document wel

persoonlijk ophalen bij de bevoegde instantie in Grozny en verklaarde hierbij geen problemen te hebben gekend.

Dienaangaande antwoorden verzoekers in hun verzoekschrift dat “*binnen de Russische Federatie de corruptie alom aanwezig is*” en dat verzoeker smeergeld heeft betaald; ze menen dat uit de verklaringen van verzoeker zou blijken “*dat verzoeker besepte dat hij een risico nam bij het aanvragen en verkrijgen van zijn internationaal paspoort en dat verzoeker aldus niet onbezonnen te werk is gegaan*”.

Verzoekers blote beweringen en zijn stelling dat hij “*besepte dat hij een risico nam bij het aanvragen en verkrijgen van zijn internationaal paspoort en dat verzoeker aldus niet onbezonnen te werk is gegaan*” doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat dit gedrag niet te rijmen valt met verzoekers bewering dat hij na zijn vrijlating moest onderduiken bij familie in de bergen en dat hij zelfs clandestien moest worden verzorgd door een dokter omdat het een te groot risico zou zijn geweest om naar het ziekenhuis te gaan.

Indien verzoeker in de periode tussen zijn vrijlating en zijn vertrek uit Tsjetsjenië werkelijk ondergedoken leefde uit vrees voor zijn leven, acht de Raad het inderdaad niet geloofwaardig dat hij uit eigen beweging naar de autoriteiten zou zijn gegaan om een reispaspoort te regelen en dit tevens persoonlijk te gaan ophalen, met het risico dat hij opnieuw zou worden gearresteerd en opgesloten.

Deze vaststellingen gaan ook in tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

De commissaris-generaal hechtte verder geen geloof aan de bewering van verzoeker dat hij in Tsjetsjenië vreest voor zijn leven omwille van een bloedwraak die tegen hem zou zijn uitgesproken. Verzoeker vertelde dat hij in 1997 per ongeluk een kind had doodgereden en dat de familie van dit kind hem daarom viseerde.

Zijn verklaringen over dit kind bleken incoherent en tegenstrijdig; zo vermeldde verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat dit kind ‘I. (...)’ heette en ongeveer 9 of 11 jaar oud zou was, terwijl hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal vertelde dat het kind ‘R. (...)’ heette en het even later echter ‘Is. (...)’ heette; verzoeker zei ook dat het kind 11 of 12 jaar oud was. Wat betreft de familienaam van dit kind, noemde verzoeker achtereenvolgens de namen ‘Z. (...)’, ‘Iz. (...)’ en ‘K. (...)’. Daarenboven bleken verzoekers verklaringen ook niet in overstemming met de verklaringen van verzoekster, die vertelde het kind ‘I. D. (...)’ noemde en 7, 8 of 9 jaar oud zou zijn geweest.

Dat verzoeker de “*precieze personalia*” van het overleden kind niet weet, wijten zij in hun verzoekschrift aan de zware impact dat het incident heeft gehad op verzoeker, waardoor de correcte persoonsgegevens van het kind hem zijn ontgaan.

De Raad wijst er op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verder wijzen ze er in hun verzoekschrift nog op dat ze getrouwd zijn in 2004, dus na het auto-ongeluk, waardoor verzoekster niet op de hoogte is van alle omstandigheden ervan.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster op de hoogte was van het voorval vermits ze een naam en leeftijd van het kind kon geven. Bij confrontatie met de afwijkende verklaringen van verzoekster, heeft verzoeker enkel gezegd dat zijn vrouw niets weet omdat “*dergelijke dingen niet aan de vrouwen verteld worden*”; nergens werd toen de periode van vóór het huwelijk vernoemd als oorzaak van de discrepantie.

De Raad wijst er op dat, indien verzoeker werkelijk verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van een kind in 1997 en indien de familie van het kind nadien zou hebben gezworen om zich tegen hem en zijn eigen zoon te wreken, redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker toch enkele elementaire zaken over het overleden kind zou kunnen vertellen, zoals zijn voornaam, familienaam en leeftijd.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, nadat deze bloedwraak in 1997 zou zijn uitgesproken, nog meer dan 12 jaar in Tsjetsjenië bleef wonen; indien hij omwille van een bloedwraak zou moeten vrezen voor zijn eigen leven en dat van zijn zoon, is het niet geloofwaardig dat hij nog zo lang in Tsjetsjenië zou zijn gebleven.

De stelling in het verzoekschrift van verzoekers dat “*des te ouder de zoon van verzoeker wordt, des te meer dat zij vrezen voor de uitvoering van de bloedwraak*”, doet geen afbreuk aan deze motivering.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden bloedwraak.

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift dat ze in hun land vrezen gedood te worden omwille van hun ziekte-toestand; ze stellen dat ze minstens gestigmatiseerd zullen worden en maatschappelijk zullen worden uitgesloten.

Dienaangaande stelde de bestreden beslissingen:

“*Ten zesde meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat u of uw vrouw omwille van jullie HIV-besmetting in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel*

risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. Uw uitspraak dat er in Tsjetsjenië gevallen zijn waarbij mensen omwille van hun HIV-besmetting samen met hun hele gezin werden vermoord door hun huis in brand te steken, is een blote bewering die elke objectieve grondslag mist (CGVS, p. 12). Het is wel mogelijk dat HIV-patiënten in Tsjetsjenië te maken krijgen met maatschappelijke stigmatisering. Een maatschappelijk stigma op zich, zonder dat er sprake is van een aantoonbare ernstige schending van de mensenrechten, kan echter niet gezien worden als vervolging of als ernstige schade. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt overigens dat de Tsjetsjeense autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek en dat er door de overheid wordt geïnvesteerd in HIV-preventie en in de medische opvang van HIV-patiënten (cf. informatie in bijlage). Tenslotte, en ter bevestiging dat er in uw hoofde geen gegronde vervolgingsvrees omwille van uw ziekte kan worden vastgesteld, dient het opvallend te worden genoemd dat u in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal er wel melding van heeft gemaakt dat u een HIV-besmetting en hepathitis C heeft, maar op geen enkele manier heeft aangegeven dat u ook enige vervolgingsvrees zou koesteren omwille van uw ziekte.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat voor zover u meent dat u voor uw ziekte geen adequate medische behandeling kan krijgen in uw herkomstland, u zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

De loutere herhaling van verzoekers dat ze vrezen gedood te worden omwille van hun ziekte en dat ze minstens gestigmatiseerd zullen worden en maatschappelijk zullen worden uitgesloten, doen geen afbreuk aan bovenstaande omstandige motivering; de Raad neemt deze motivering dan ook over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoekers rapporten van “US Department of State” en “Human Rights Watch” citeren waaruit zou blijken dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is en ze de aandacht vestigen op de vele mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat er wat verzoekers betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De paragrafen uit de rapporten van “US Department of State” en “Human Rights Watch” doen geen afbreuk aan de informatie van het Commissariaat-generaal; in zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 10 oktober 2011 en 27 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE